

Arrest

nr. 323 159 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 september 2023 voor de vierde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner.

Op 21 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2023 werd ingediend door:

Naam: I. (...)
Voornamen: N. (...) T. (...)
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: (...) 1975
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.09.2023 voor de vierde maal gezinshereniging in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner O. (...) G. (...) (RR (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- arbeidsovereenkomst dienstencheques B. VZW dd. 17.05.2021; bijbehorend bijvoegsel; bijbehorende loonfiches voor de periode januari – november 2023
- schrijven 'wijziging contract' DCO B. dienstencheques dd. 20.09.2023
- rekeninguittreksel KBC voor de periode 01.06.2023-11.12.2023

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens (januari-november 2023) een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van €1778,74 (zonder maandelijks verrekening van de eindejaarspremie) (dan wel €1889,64 met maandelijks verrekening van de eindejaarspremie).

De referentiepersoon beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1778,75 (dan wel €1889,64) is significant minder dan € 2008,32 per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter dd. 26.09.2023 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Ondanks dit expliciete verzoek ontving onze dienst geen informatie met betrekking tot de overige vaste en/of variabele kosten van betrokkene en de referentiepersoon. Derhalve hebben we geen zicht op de werkelijke maandelijks kosten van dit gezin, en is onze dienst in de onmogelijkheid deze behoefteanalyse uit te voeren.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.- Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de echtgenote van verzoeker geen bewijzen zou voorleggen dat zij over toereikende bestaansmiddelen beschikt. In de bestreden beslissing maakte de DVZ een berekening van het gemiddeld inkomen, door de loonfiches van januari tot en met november 2023 in rekening te brengen, en te oordelen dat het gemiddeld inkomen 1.778,75 € (dan wel 1.889,64 €, met inbegrip van de eindejaarspremie) bedraagt

2.- Wat de DVZ schromelijk over het hoofd heeft gezien, is dat het gemiddelde van de elf loonfiches geen correcte weergave was van het inkomen dat in allé redelijkheid moest worden beoordeeld. Van januari tot maart 2023 werkte de referentiepersoon 28,50 uren/week. In april en mei 2023 was dat 29 uren/week. In juni en juli 2023 32 uren/week. In augustus en September 2023 was het al 34 uren/week en vanaf oktober 2023 38 uren/week. In augustus, oktober en november 2023 zat de referentiepersoon boven het gevraagde inkomen. Ook in januari tot en met maart 2024 was dat het geval. Dit op basis van een tewerkstelling 38/38.

3.- De bestreden beslissing schendt art. artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet door te veronderstellen dat de echtgenoot van verzoeker niet over stabiele bestaansmiddelen beschikt, terwijl ze omwille van een verhoogd aantal uren/week (oorspronkelijk in januari 2023 28,5 uren/week en geëvolueerd naar 38 uren/week) maandelijks over een voldoende hoog inkomen beschikt."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.- Verzoeker herneemt de overwegingen in het eerste middel en benadrukt verder dat er in de bestreden beslissing sowieso sprake is van een gebrekkige motivering, door geen rekening te houden met het inkomen dat - in de periode die getoetst is - systematisch gestegen is omwille van een toegenomen tewerkstelling per week qua aantal uren, waardoor het inkomen ook gestegen is en zich boven het gangbare vergelijkingsinkomen bevindt. Er was geen enkele reden om het gemiddelde te nemen van elf maanden, terwijl niet betwistbaar is dat de referentiepersoon gaandeweg meer uren/week is beginnen werken. Met een significante stijging van het inkomen tot gevolg.

2.- Verzoeker benadrukt dat de motiveringsplicht en de vermelde artikelen van de Vreemdelingenwet geschonden zijn."

3.3 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"In een eerste en tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Art. 40ter Vreemdelingenwet;*
- *De motiveringsplicht overeenkomstig artikelen 3, 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet.*

Gezien de onderlinge samenhang van de twee middelen, houdt verweerder zich het recht voor om, in de repliek, de twee middelen samen te behandelen.

De kritiek van verzoekende partij in de twee middelen komt er immers op neer dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven uit de bestreden beslissing en dat zij niet akkoord is met het feit dat er rekening gehouden met het gemiddelde van het verdiende nettoloon.

Verzoekende partij acht bovenvermelde rechtsregels inderdaad geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden met het verhoogd aantal werkuren/week.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 en 3bis van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Daar waar verzoekende partij de schending van art. 40ter Vreemdelingenwet aanvoert, merkt verweerder op dat deze bepaling als volgt luidt:

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van haar ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in casu heel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Waar verzoeker een kritiek ontwikkelt dat er niet naar het gemiddelde van de aantal uren werk per week mag worden gekeken is niet ernstig. Het is namelijk aan verzoeker om het bestaan van een stabiel, toereikend en regelmatig loon te voorzien. Het feit dat de referentiepersoon de laatste maand meer zou hebben verdiend dan in het begin van de tewerkstelling toont niet aan dat dit in de toekomst ook zo zal zijn, laat staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van een beperkt aantal “hogere” loonfiches zou kunnen besluiten dat de inkomsten van de referentiepersoon op stabiele en regelmatige wijze van dat niveau zouden zijn.

Verweerder benadrukt dan ook dat niet kan worden voorgehouden dat het onredelijk zou zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde uit te gaan van een gemiddelde van alle voorgelegde loonfiches.

Zie in gelijkaardige zin:

“De verzoekster betwist niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van de door haar voorgelegde loonfiches op correcte wijze heeft vastgesteld dat “(h)et bedrag van het gemiddeld maandloon (...) onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend (ligt)”. Door louter te verwijzen naar de loonfiches die betrekking hebben op de periode van 4 juli 2016 tot en met 31 juli 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5) om daaruit af te leiden dat haar inkomsten “thans ongeveer evenveel (zijn) als haar inkomsten in 2013”, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die rekening heeft gehouden met de ganse periode waarvan loonfiches werden neergelegd – en waarbij voor verschillende weken geen loonfiches werden neergelegd –, op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat “(h)et bedrag van het gemiddeld maandloon (...) onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend (ligt)”. De omstandigheid dat de verzoekster op een korte periode van vier weken gelijkaardige inkomsten had als in 2013, toen haar op basis van haar hoedanigheid als beschikker over voldoende bestaansmiddelen een verblijfsrecht werd erkend, doet hieraan geen afbreuk.” (RvV nr. 190.033 van 25.07.2017) (eigen markering)

Dienstig kan in dit kader nog worden benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet alleen in een bepaalde momentopname toereikend zijn, maar dat dit toereikend karakter ook stabiel én regelmatig is, zodat het niet meer dan logisch en coherent is

dat deze bestaansmiddelenvoorwaarde door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van een langere periode wordt beoordeeld.

Verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat er geen sprake is van een regelmatig, stabiel en toereikend loon dat 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet uitmaakt.

Na de vaststelling dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan minstens 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet, is de gemachtigde overgegaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet:

“In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter dd. 26.09.2023 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Ondanks dit expliciete verzoek ontving onze dienst geen informatie met betrekking tot de overige vaste en/of variabele kosten van betrokkene en de referentiepersoon. Derhalve hebben we geen zicht op de werkelijke maandelijkse kosten van dit gezin, en is onze dienst in de onmogelijkheid deze behoefteanalyse uit te voeren. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

Het is (nogmaals) aan de verzoeker om aan te tonen dat zijn referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit werd nog eens duidelijk en expliciet vermeld op de bijlage 19ter die hem op 26.09.2023 werd overhandigd.

Zodra vaststaat dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over minstens 120% van het leefloon zoals beschreven in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om een behoefteanalyse uit te voeren overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet. (R.v.V. dd. 30.01.2024 met nr. 300 826)

Artikel 42 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals duidelijk staat gemotiveerd in de bestreden beslissing zijn de bestaansmiddelen, waarover de referentiepersoon beschikt, ontoereikend. Minstens is het tegendeel door de verzoekende partij niet afdoende aangetoond op basis van de bij de aanvraag tot gezinshereniging gevoegde stukken.

De verweerder merkt tot slot op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing houdende de weigering van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Verzoekende partij lijkt met haar summiere kritiek louter een herbeoordeling van haar aanvraag en desbetreffende bijgevoegde documenten te beogen, hetgeen niet behoort tot de bevoegdheid van Uw Raad. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en tweede middel zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Ze kunnen niet worden aangenomen.”

3.4 *In casu* heeft verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner. In dat opzicht bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert – op het moment van de besluitvorming het volgende:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft verzoeker de volgende documenten voorgelegd:

“- arbeidsovereenkomst dienstencheques B. VZW dd. 17.05.2021; bijbehorend bijvoegsel; bijbehorende loonfiches voor de periode januari – november 2023

- schrijven 'wijziging contract' DCO B. dienstencheques dd. 20.09.2023

- rekeninguittreksel KBC voor de periode 01.06.2023-11.12.2023”

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verweerder motiveert dat de referentiepersoon gemiddeld over een maandelijks inkomen van 1889,64 euro beschikt, inclusief verrekening van de eindejaarspremie. Verweerder besluit dat dit bedrag lager is dan 2008,32 euro per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker betoogt dat verweerder, door zich enkel te baseren op het gemiddelde van de maandelijkse inkomsten, over het hoofd heeft gezien dat de referentiepersoon geleidelijk aan meer uren per week heeft gewerkt waardoor haar maandelijks inkomen ook is gestegen. Verzoeker wijst erop dat de referentiepersoon sinds oktober 2023 over een tewerkstelling van 38 uren per week beschikt, waardoor haar maandelijks inkomen in die periode boven het gevraagde bedrag, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, ligt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging van 26 september 2023 een document d.d. 20 september 2023 heeft gevoegd van DCO B., waarin wordt vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon vanaf 18 oktober 2023, 38 uren per week zal werken. Daarnaast heeft verzoeker eveneens een rekeningafschrift van de bankrekening van de referentiepersoon voorgelegd, waaruit blijkt dat zij in november 2023 een loon van 2111,34 euro en in december 2023 een loon van minstens 2234,93 euro heeft ontvangen. Verzoeker brengt tevens de loonbrief van de referentiepersoon van november 2023 bij.

Waar verweerder enigszins kan worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen repliceert dat *“Dienstig kan in dit kader nog worden benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet alleen in een bepaalde momentopname toereikend zijn,*

maar dat dit toereikend karakter ook stabiel én regelmatig is, zodat het niet meer dan logisch en coherent is dat deze bestaansmiddelenvoorwaarde door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van een langere periode wordt beoordeeld”, moet echter worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat verweerder met de verhoogde tewerkstelling, en de daarbij horende verhoging van het maandelijks loon, van de referentiepersoon rekening heeft gehouden.

Verweerder kan evenmin worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen repliceert dat *“Het feit dat de referentiepersoon de laatste maand meer zou hebben verdiend dan in het begin van de tewerkstelling toont niet aan dat dit in de toekomst ook zo zal zijn, laat staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van een beperkt aantal “hogere” loonfiches zou kunnen besluiten dat de inkomsten van de referentiepersoon op stabiele en regelmatige wijze van dat niveau zouden zijn”*. Er ligt weldegelijk een document voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 18 oktober 2023, 38 uren per week zal werken. Er worden eveneens loonfiches en een bankrekeningafschrift bijgebracht die deze informatie bevestigen. Verweerder kan dan ook niet zonder meer stellen dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon ook in de toekomst een toereikend maandelijks loon zal verdienen, nu dit op zijn minst kan worden afgeleid uit de bijgebrachte documenten. Verweerder toont niet aan dat de referentiepersoon intussen minder dan 38 uren per week werkt of opnieuw minder verdient.

Het komt de Raad dan ook kennelijk onzorgvuldig voor om *in casu* uit te gaan van een gemiddeld maandelijks loon op basis van alle voorgelegde loonfiches, terwijl duidelijk uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat de oudere loonfiches betrekking hebben op een periode waarin de referentiepersoon aanzienlijk minder uren per week tewerkgesteld was. Verzoeker moet worden gevolgd waar hij aanvoert dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de referentiepersoon sinds oktober 2023, 38 uren per week tewerkgesteld is, waardoor zij sindsdien een maandelijks inkomen geniet dat hoger is dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat daarmee terdege rekening werd gehouden.

De middelen zijn dan ook in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijfentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN